

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΥΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΥΡΙΑ Καζιανά, ξέρετε τη γυναίκα αυτή, που δολοφονήθηκε μέσα στο κατάστημά σας ;
— Όχι, κ. Χόλμς, δεν την γνωρίζω, σάς άρξίζομαι ότι δεν ξέρω ποιά εινε.
'Ο Χόλμς άγριοειρε.
— Άφήστε τους άρξου: σας, φώναξε, καί πόστε μου την άλληφεια, Ποιά εινε ή νέα αυτή ; 'Ηρθε για πρώτη φορά εδώ ;
— Όχι, κ. Χόλμς, εινε ή πέμπτη φορά πούζετα.

—Κάτινε όπο ;
— Έτσι φαίνεται.
— Πώς έτσι φαίνεται ;
— Δεν ξέρω, κ. Χόλμς. 'Η νέα αυτή κλεινόταν μόνη της στο δωμάτιο καί δεν δεχόταν κανένα κοντά της.
—Καί δεν έξαζιζόσαστε άν κάτινε ή όχι όπο ;
— Δοκιμάσις βιά κάτινε, γιατί όταν τό πρωτό έμπαινα στο δωμάτιο, εύρισχα τό όπο λιστευμένο. Μπορεί όμως καί να μην κάτινε.
Ξέρω καί' εγώ τί να πώ ;
— Μήπως έξοχόταν εδώ για να συναντηθή με κάποιον ; Μ' αυτών πού τί σκότισσε δηλαδή ;
— Άδύνατον, κ. Χόλμς. Θα τον βλέπαμε αυτών τον κάποιον, άν έμπαινα στο σπίτι. Θα τον έβλεπε ό θροφός. Θα τον έβλεπα εγώ...

— Ναι, άλλα δεν εινε άνάγκη να μπάην κανείς άπαρατήρητος άτ' την πόρτα μέσα σ' ένα σπίτι. Μπορεί, άν υπάρχη λόγος, άν θέλη δηλαδή να μην τον δη κανείς, να μη θανατώσασ καί' από κανένα παράθυρο. Λοιπόν, πρέπει να ξέρης, κυρία Καζιανά, ότι ό άνθρωπος πού σκοτώσσε εδώ τό τελευταίο θύμα του, ό Τζάκ ό Άντερουγάλτης, έμπαινε άτ' αυτό εδώ τό παράθυρο. Τό πρώμα δεν εινε δύσκολο, όσο σόστο τό φαντάζεσθε. 'Η στέγη της στοάς δεν εινε, παρά μόνον πέντε μέτρα ψηλά άτ' τη γη καί μπορεί κανείς εύκολότατα, με μία άνευόσαλα ή καί μ' ένα σχοινι άκόμα, ν' άνεβη άπάνω σ' αυτήν. Όστε εινε σχεδόν βέβαιον, ότι ή κοπέλλα αυτή συναντούσε εδώ κάποιον, με τον όποιον της ήταν άδύνατον να συναντηθή σ' άλλο μέρος. Άλλά ποιός ήταν αυτός ό κάποιος ; 'Ο φίλος δηλαδή της κοπέλλας. Πάντως, δεν μπορεί να εινε ποτέ ό άπαίσιος κακοήγος, ό Τζάκ ό Άντερουγάλτης. Αυτός θα έμεινε ότι ή δύστηνη κοπέλλα έδινε εδώ τά καθήκοντα της. Έπισηφλήθηκε λοιπόν άτ' την καθυστέρηση ή την άπουσία του φίλου της καί πήρε μέσα στο δωμάτιο, άτ' τό παράθυρο.

—Καί γιατί την σκότισσε ; ρώτησε ή κυρία Καζιανά, σφίγγοντας νευρικά τά δάχτυλά της.
—Γιατί ; Γιατί εινε ένας άνθρωπος με άμυθαρά ένστικτα. Να γιατί την σκότισσε ! άπάντησε ό άστεινωμένος.
Κι' άφού έμεινε λίγες στιγμές άμίλητος, έάνητε :

—Τά πράγματα δείχνουν ότι ό άπαίσιος κακοήγος μίτρε με την άσπυρία του μέσα εδώ. Όχιε ακόμα κάθισε καί κουβέντισσε με τό θύμα του άρκετη ώρα. Κι' εδώ άκρωδώς εινε ό κόμπος ! Έπειτα... έπειτα ποιός εινε ό φίλος, ό φίλος της κοπέλλας πού έξοχόταν καί την συναντούσε εδώ τακτικά ; ... Διάβολε !... Τά πράγματα εινε πολύ άλέγεμνα. Όποσοδύποτε όμως, υπάρχουν διυ σημεια πού μπορούν πού να μιά βοηθήσουν : Τό γεγονός, πρῶτ' άτ' όλα, ότι, όλα τά θύματα του τρομερού αυτού κακοήγου δεν ζούσαν καί πολύ έντιμη καί ήθηχη ζωή καί δεύτερον ότι ό κακοήγος αυτός πρέπει να εινε πτωχός καί μάάλιστα χειρότερος. Αυτό εινε άναμειροβήτητο, τό φαίνεται ό τρώπος πού έξιμετροδενει τά θύματα του. Άν συνδιάσσουμε αυτά τά διυ δεδομένα, τότε μπορούμε να τά έξηγήσουμε δια... Τέλος πάντων... Δεν θα μου ξεφύγη ως τό τέλος αυτός ό σατανάς. Πού πάντων όμως πρέπει ν' άνακαλύγω την ταυτότητα της κοπέλλας καί του φίλου της. Καί τότε δια θα έξηγηθούν.

Άστοινημένος κατόπιν στην Ίνδη ό Σέρλοκ Χόλμς, της ειπε :
—Κυρία Καζιανά, ή κοπέλλα δεν μπορεί να ήρθε εδώ με τό κουράσιμο. Θα έξη καί' άλλα φορέματα. Ίδες λοιπόν πού εινε καί δός μου τα.
'Η κ. Καζιανά άνοιξε άμέσως μιά ντουλάπα. Όλα τά ρούχα της δολοφονημένης νέας, πού κοιτόταν κάτω νεκρή, ήταν εκεί μέσα. Ένα κοστούμι της μόδας, μιά γαλάζια ρόμπα, μιά ζακέττα γαρνι-

μένη με πλούσιες μαύρες δαντέλλες, καί ένα μαντήλι με δυο κυρτάλια γαμάκια επάνω : «Εκ καί κΜ», καί ένα σάβανο Γαλλίδος κομίσσης.
Όταν έφραξε τις τσέπες της ζακέττας του θύματος, ό Σέρλοκ Χόλμς, βρήκε μέσα σ' αυτές ένα πορτοφόλι, τό όποιο περιείχε μερικές λίρες, ένα καθρεφτάκι καί ένα κοπίδι της παιδικής.
—Δεν εινε σπουδαίε άποδείξεις αυτές, φησίφασεν ό Χόλμς.
Κι' άστοινημένος στην Ίνδη, της ειπε :
—Δώστε μου τα παπούτσια της.
Τά παπούτσια του θύματος ήταν άτ' τα στενά καί μαύρα έκείνα παπούτσια της τελευταίας μόδας, με κίτρινα παρόνια καί μαυρότερες μύτες.

Ό Σέρλοκ Χόλμς πήρε τά παπούτσια καί διάβασε τη μάκρη του έργοστασίου, στο όποιο είχαν κατασκευαστή.
—Θαυμάσια ! φησίφασε ό άστοινωμένος, τά έργοστάσια κλωφέν καί Σιας διανεταρεζόν.

Κι' άφού τώλιξε τά παπούτσια του θύματος μέσα σε μιά έφημερίδα, ειπε στην Ίδιοκίτηρα τῶν δισπιστοιών :

—Κυρία Καζιανά, δεν πρέπει να παραχτη τίποτε εδώ. Πρέπει να μείνουν δια όπως εινε. Έπίσης δεν πρέπει να φωνάζετε την άσπυνομία, γιατί αυτό θα τό άναλάθει εγώ. Σίμωρον ;
—Μάλιστα, κύριε Χόλμς ; μοιραώσαστε σάν χρεμίνι ή κ. Καζιανά.
Κατόπιν ό Σέρλοκ Χόλμς φησίφασε άμέσως έξι καί φωνάζοντας έναν άμαξά του ειπε :

—Όδός Κρόουφορ, θέλω να με πάς γρήγορα στα κατστήματα κλωφέν καί Σιας.
Μόλις μίτρε μέσα στα κατστήματα κατστήματα κλωφέν καί Σιας ό Σέρλοκ Χόλμς βρήθε άντιμέτωπος με τον διευθυντή του τμήματος των δεκαμηνων ειδών, έναν προσφιλώτατο Γάλλο, ό όποιος τον έρώτησε :

—Σε τί υποκόμει να σάς φανώμει χρήσιμος, κύριε ;
'Ο άστοινωμένος, δινοντας του τά παπούτσια του θύματος, του ειπε :
—Θέλω να μού πηξε, άν τά παπούτσια αυτά εινε κατασκευασμένα στο έργοστάσιό σας.
—Δεν υπάρχη άμειβολία γι' αυτό, κύριε ! ειπε ό Γάλλος, ριχνοντας τους μάς ματιά.
—Όστε άγορασίφασεν από δός ;
—Βέβαια !
—Καί μπορείτε άγορα να μού πηξε από πούν ;
—Άδύνατον, κύριε ! Κάθε μέρα πουλάμε τόσα ζευγάρια παπούτσια, ώστε εινε έντελής άδύνατον να θυμάσαστε βλους τους άγοραστάς.

—Κι' όμως, εινε άπόλυτη άνάγκη να μάθω σε πούν πουλήσαστε τά παπούτσια αυτά, ειπε μ' ένα επιδιητικό τόνο στη φωνή του ό Σέρλοκ Χόλμς.
Κι όμως, βλέπετε, τά παπούτσια αυτά εινε έντελής καινούργια καί μάάλιστα εινε επί παραγγελίας κατασκευασμένα.

—Βέβαια, έχετε δίκιο ! φώναξε ό Γάλλος. Δεν έχουμε έτοιμα παπούτσια με τόσο μακρές μύτες.

Καί γυρίζοντας σε μιά υπάλληλο, της φώναξε :
—Δεσποίνε Νταϊη, έλάτε μιά στιγμή εδώ, σάς παρακαλώ. Θυμάσαστε μήπως για πούν κατασκευασμένα αυτά τά παπούτσια ;
'Η υπάλληλος, μόλις έβρηξε μιά ματιά στα παπούτσια, άποκρίθηκε στον προϊστάμενο της :

—Μάλιστα, κύριε !... Τών παπουτσιών αυτών ή μίτρε εινε μοναδικές μέσα στο Λονδίνο. Τέτοια παπούτσια κανάμε μονάχα ένα ζευγάρι επί παραγγελία... Αλλά τά παπούτσια εινε της κομίσσης Ήρθινης ντε Μαλαιζιόν και φησίφασε ότι της τά παραδούσαμε πριν από τέσσαρες ή πέντε, τό πολύ, ήμέρες.

—Της κομίσσης ντε Μαλαιζιόν ; ειπε άμέσως ό άστοινωμένος. Άν δεν κάνω λάθος, ή κυρία αυτή εινε μέλος της γαλλικής παρουσίας του Λονδίνου, έ ;
—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ό Γάλλος ύποδηματοποιός, εινε μιά άμορφωτάτη κυρία, την όποια έχουμε από καιρο πελάτιδά μας.

—'Η κόμισσα εινε παντρεμένη ; φανερώνησε ό άστοινωμένος.
—'Α, μιά ! Τι λέτε !... Παντρεμένη ; Μά ή κυρία κόμισσα δεν εινε ούτε είκοσι χρόνων άκόμη...
—Καλέτερα να λέγατε ότι ήταν καί' όχι ότι εινε, άπάντησε ό Χόλμς. 'Η νεαρή κόμισσα δεν ζη πιά !
—Όστε πέθανε ; φώναξε καταάκλυτος ό Γάλλος ύποδηματοποιός.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ό Άγγλος μυθιοποιογράφος Κάρλοσ Ντίκενς (Σκίτσο του Μορέν)